

“Παιχνίδια με την τέχνη”

[Πολιτισμός](#) / [Εκθέσεις](#)

Το “Στέκι του Παιδιού” της Διεύθυνσης Εκπαίδευσης του Δημοτικού Οργανισμού Εκπαίδευσης Παιδιού Αθλητισμού Πολιτισμού, με τη συνεργασία των Κέντρων Δημιουργικής Απασχόλησης Παιδιών Νεάπολης και Λεχωνίων και άλλων φορών του Δήμου Βόλου, πραγματοποιούν με μεγάλη επιτυχία εδώ και δεκατρία χρόνια, στο πλαίσιο των εκπαιδευτικών τους δράσεων, το πρόγραμμα “Παιχνίδια με την Τέχνη”. Το πρόγραμμα ξεκίνησε το 2005 με στόχο να γνωρίσουν τα παιδιά τους καλλιτέχνες, τον τρόπο με τον οποίον παράγουν ιδέες για το έργο τους και πώς χρησιμοποιούν τα μέσα και τα εργαλεία για να τις εκφράσουν. Πολλοί καλλιτέχνες στη διάρκεια όλων αυτών των χρόνων είχαν την ευκαιρία να παρουσιάσουν το έργο τους και να δημιουργήσουν μαζί με τα παιδιά.

Τίτλος του φετινού προγράμματος είναι: “Παιχνίδια με την τέχνη: 11 καλλιτέχνες ανακαλύπτουν μαζί με τα παιδιά τη χλωρίδα του τόπου τους και δημιουργούν τα δικά τους έργα” και υλοποιήθηκε με σχολεία της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης.

Για το πρόγραμμα αυτό δούλεψαν εθελοντικά οι εικαστικοί, (ζωγράφοι, γλύπτες και κεραμίστες): Έρικα Γκουτενσβάγκερ, Ιωακείμ Μιναρετζόπουλος, Δημήτρης Μοράρος, Κερασία Ντάτσιου, Απόστολος Ντελάκος, Βασιλική Πέρκα, Νίκος Ποδιάς, Ντέμα Σκεμπέ, Χριστίνα Στεφανούλη, Μαρία Χαμπέρη. Κάθε καλλιτέχνης δούλεψε με μια σχολική τάξη σε ένα από τα εργαστήρια εικαστικών. Το πρόγραμμα ξεκίνησε τον Οκτώβριο και ολοκληρώθηκε το Δεκέμβριο. Τα αποτελέσματα των

εργαστηρίων παρουσιάζονται στο Κέντρο Τέχνης Τζιόρτζιο ντε Κίρικο , στο Βόλο, έως τις 28 Φεβρουαρίου 2014.

Τα σχολεία που συμμετέχουν είναι: 4ο Δημοτικό Σχολείο Βόλου (γ' τάξη), 5ο Δημοτικό Σχολείο Βόλου (ε1-ε2' τάξεις), 6ο Δημοτικό Σχολείο Βόλου (στ' τάξη), 8ο Δημοτικό Σχολείο Βόλου (α' τάξη), 18ο Δημοτικό Σχολείο Βόλου (β' - γ' τάξη), 2ο Δημοτικό Σχολείο Κάτω Λεχωνίων (ε' τάξη), 30ο Νηπιαγωγείο Βόλου και ο Δημοτικός Παιδικός Σταθμός "Ιάσοντας" της Διεύθυνσης Εκπαίδευσης.

Πρόκειται για μία από τις καλές στιγμές της Τοπικής Αυτοδιοίκησης καθώς κάθε φορά που υπάρχει διάθεση για συνεργασία με άλλους φορείς όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση με τον καλλιτεχνικό κόσμο της περιοχής και την εκπαιδευτική κοινότητα, τα αποτελέσματα είναι ευεργετικά για την τοπική κοινωνία.

Από την έκθεση των έργων των παιδιών

Ο Στέλιος Πελασγός, Διδάκτωρ της Παιδαγωγικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Αφηγητής και Συγγραφέας, έγραψε ένα ποιητικό κείμενο με το οποίο ανοίγει ο κατάλογος της έκθεσης:

“Βλαστάρι μου. Λουλούδι μου. Φωνάζουμε στοργικά τα παιδιά μας.

Τη γη την λέμε μάνα. Μάνα που μας χαρίζει το χορτάρι, το δέντρο, το άνθος και τον καρπό.

Το παιδί το λέμε “καρπό κοιλίας”.

Μερικές φορές το περιμένουμε να πέσει σαν μήλο κάτω από την μηλιά ή να βγει ρόδο πάνω στ’ αγκάθια του γονιού του.

Ο Θεός μας δεν ζει σε παλάτι.

Ο Θεός μας δεν ζει σε πύργο.

(παλάτια και κάστρα έχουν οι αφέντες και οι βασιλιάδες)

Ο Θεός μας ζει σε κήπο. (Πόσες φορές το ξεχνάμε αυτό)

Τον Παράδεισο τον βλέπουμε κήπο ομορφιάς και γαλήνης, κήπο περικόλειστο προστατευμένο από την φθορά και τον θάνατο, κήπο απροσπέλαστο για τον εγωισμό και την αλαζονεία.

Στα όνειρα μας τρέχουμε σε ανθισμένα λιβάδια και στους εφιάλτες μας χανόμαστε σε σκοτεινό δάσος.

Το πιο όμορφο σπίτι του κόσμου δεν είναι παλάτι. Είναι ένα δεντρόσπιτο.

Σπίτι χτισμένο πάνω σε δέντρο ζωντανό, καταφύγιο και κρυψώνα, για το πουλάκι που έχουμε μέσα στο στήθος μας. Ή δεντρόσπιτο – σκανταλιά, κρυψώνα του Ταρζάν, του Πήτερ Παν ή του Ρομπέν.

Ή σπίτι δέντρο, γαστέρα ζωντανού ξύλου που μας κυοφορεί.

(Από μικρός ονειρεύομαι συνέχεια πως ζω όχι πάνω αλλά μέσα σε ένα δέντρο. Όλα εκεί έχουν φυτρώσει σαν προσφορά – και το τραπέζι και το σκαμνί και το κρεβάτι μου. Δεν υπάρχει τζάκι και δεν χρειάζεται φωτιά. Ζω μέσα στο σώμα του δέντρου και είναι πάντα ζεστά).

Κάθε παιδί πρέπει να ζει σε κήπο, εκεί θα μάθει τα χρώματα και τα αρώματα, την ανθοφορία και τον μαρασμό, την σπορά και τον θάνατο, τον καρπό και το κρυφό σκουλήκι, τον μόχθο του σκαψίματος και την περηφάνια της συγκομιδής, την ξηρασία και τον παγετό., την συμφωνία των κελαιδιστών της αυγής και την γαλανή ακινησία του σούρουπου.

Το παιδί μας μπαίνει στον κήπο και στέκεται εκστατικό. Μας απλώνει το χέρι με προσμονή.

Ας πιάσουμε το χέρι του κι ας περπατήσουμε στον ευλογημένο κήπο που είναι η

πατρίδα μας. Εδώ που βρίσκει χώμα και φως να φυτρώσει ακόμα και η φοινικιά της όασης ακόμα και η λευκή σημύδα του Βορρά, εδώ που απλώνουν τις ρίζες τους αμέτρητα πολύχρωμα και εύοσμα σιωπηλά πλάσματα.

Το Στέκι Παιδιού και τα ΚΔΑΠ Νεάπολης και Λεχωνίων πιάνουν το χέρι του παιδιού και περιπατούν στους ελαιώνες και το δάσος του Πηλίου, στους κήπους του Βόλου και των χωριών. Το άλλο χέρι δίνουν στους άξιους ζωγράφους του τόπου μας, αυτούς που ακονίζουν την όραση μας και χαϊδεύουν τα μάτια μας”.

Κατερίνα Χουζούρη

<http://bit.ly/1i9ynMS>